

'REGELLEN JULLIE DE OPVANG MAAR'

Een moeder zoekt professionele hulp voor haar zoon met ADHD en meldt zich bij het wijkteam. Maar niet de zoon, maar de moeder is het probleem. Wat te doen? 'Zorg dat die vrouw zich gesteund voelt.'

Meestal is het fijn als klanten precies weten wat ze willen. Niet in het geval van de vrouw die aanklopte bij het sociaal wijkteam dat Riesje Paulissen als kwartiermaker leidt. Ze bestelde opvoedingsondersteuning. Haar zoon heeft ADHD, zij wist zich geen raad met hem, dus of de hulpverlening dat even wilde regelen. En snel een beetje. 'Kan het niet wat vriendelijker?', vroeg de dienstdoende hulpverlener zich af, maar maakte een afspraak voor een keukentafelgesprek. Daarbij bleek de zoon niet het grootste probleem in huis, maar zijn moeder. Zij was overspannen, had een lage tolerantiegraad en miste overzicht. 'Wij gaan u geen opvoedingsondersteuning geven', zei de professional daarom, 'U heeft te weinig ruimte in uw hoofd en zal er daardoor weinig aan hebben.' Zij raadde mevrouw aan om naar een rusthuis te gaan. Krachttermen vlogen door de lucht. Mevrouw bleef erbij: zij moest en zou opvoedingsondersteuning krijgen. 'Daar heb ik recht op.' Een tweede keukentafelgesprek was nodig om het gesprek weer op gang te krijgen.

'Goed. Als het moet, ga ik wel naar een rusthuis', zei mevrouw toen. 'Maar wie zorgt er dan voor mijn kinderen?' Die moesten opvang hebben, van half 3 's middags tot 21 uur 's avonds. Hun vader is meestal laat thuis, vandaar. Dat ze eerst haar eigen netwerk moest aanspreken, ging er niet in. 'Ik moet van jullie naar een rusthuis, dus regelen jullie die opvang maar.' De professionals werden het zat, verzochten dat zij liever mensen helpen die meewerken. Kwartiermaker Riesje Paulissen hamerde erop de vrouw ruimte te geven om dwingend te zijn. Dat was immers onderdeel van haar probleem. 'Ga na waarom ze zo dwingend is en zoek ondertussen verder naar wat je wel kunt doen. De opvoedingsondersteuning "dan maar" te regelen was geen optie, want daarmee hadden we haar gesterkt in de overtuiging dat het probleem bij haar kind lag en haar de kans ontnomen om aan zichzelf te werken.' Een eerste stap kwam via de onafhankelijke cliëntondersteuner die we aanboden. Die stelde zich op als bondgenoot van de vrouw, waardoor deze zich gesteund voelde. 'Beetje bij beetje kreeg ze door dat

we haar niet wilden dwarsbomen, maar dat we haar op een andere manier gingen helpen dan zij in haar hoofd had.' Teamleden brachten samen met de vrouw haar netwerk in kaart en organiseerden een familiebijeenkomst, waar ze de situatie voorlegden en iedereen vertelde wat hij of zij eventueel kon doen. Verschillende mensen boden aan de kinderen op te vangen, anderen zouden boodschappen of huishoudelijk werk doen. De vrouw ging gerust naar het rusthuis. Drie maanden later is zij weer thuis en het netwerk nog steeds actief. Daarvan profiteren moeder en zoon allebei. Opvoedingsondersteuning is er inmiddels ook. 'Nu de vrouw meer rust heeft, kunnen we echt aan het probleem van de zoon werken.' ■

In 'Zo doe je dat' wordt een dilemma uit de dagelijkse praktijk in het sociaal domein bij de kop gepakt en van hopelijk bruikbaar advies voorzien. Dit keer door Riesje Paulissen, freelance-projectmanager in het sociaal domein.